

023 ABSÈNCIA

Desperto suant el gebre d'una gèlida matinada d'hivern.
Gelada de passió.
Noto el seu cos càlid.
Vida.
No moc ni un múscul, quasi no goso respirar. No vull que res interrompi el seu son.
L'escalfor de la seva pell, fa que la suor freda de la meua s'evapori, per formar petits núvols, salats, ingràvids, que entelen els vidres.
Primitiva explosió animal.
Les mans àvides, busquen els tresors amagats d'aquest cos conegut i alhora sorprenent.
Però el cervell les paralitza.
Inmòvil, la respiració alterada, el pols accelerat.
Una petita escletxa de llum es filtra des del carrer il·luminant el seu perfil sinuos.
Assedegada.
La llengua bordeja aquesta línia .
La pell eritzada pel contacte humit i tebi.
Una onada de dessig travessa l'espai que ens separa, fent que el meu cos convulsioni, es tensi.
Una mirada.
Una carícia.
Uns llavis ansiosos.
Construïm una intimitat dolça, dibuixant a la pell planetes imaginàries plenes de criatures asombroses.
Explorem els racons, com si fos el primer cop.
Descobrim instants que ja creiem perduts.
Memoritzem sospirs i trenquem la realitat amb aquest amor particular.
Cavalcant l'albada lentament, pintem de colors suaus la matinada, escalfant la passió, avans gelada.
Vuidant els minuts.
Continuant el somni.
Torno a obrir els ulls.
La petita escletxa de llum s'ha convertit en dia.
Rera els vidres s'endevina el cel gris.
El cos entumit, la respiració agitada, la pell freda.
Giro el cap, buscant el seu perfil.
Estiro el braç.
El llit es ample, massa ample.
La fredor dels llençols fa que , de cop, la seva absència sigui com una llosa de marbre compacta, pesada, freda, insuportable.
Miro cap al racó on cada nit plegava la roba, ordenat, polit, quasi obsessiu.
Més absència.
No entenc el despertar sense la seva presència.
El meu cos es rebel·la.
Encara l'anyora desesperadament.

Com deia el poeta, no guardo res que m'ajudi a recordar-te, perquè això voldria dir que et puc arribar a oblidar.

I no.

Cada llàgrima,

cada somris,

cada nit en blanc,

cada passejada a la vora de la mar,

cada canço taral-lejada a la cuina,

cada porus,

cada centímetre de la meva pell

porten la seva empremta gravada a foc.

La seva olor, el seu alé, el so dolç i greu de la seva veu,

m'acompanyaran cada matinada,

despertant suada el gebre d'una passió

que pintarà colors suaus en una vida gris.